

Toporasi

Magda Isanos

Cu sacu-i plin de banalitati s-a prezentat
si anul asta zana primavara,
cu toate-acestea noi ne-am bucurat
de parca-ar fi venit intaia oara.

Contrazicându-mă cu mine insumi si-n sfarsit,
riscând să-mi stric pantofii prin noroi,
m-am dus să vad ce flori au răsărit
în parcul vast si gol de langa noi.

De mult nu mă-ncercase asa dor
de viata si calcam nerabdatoare;
simteam cum se-nfloara sub picior
pamantul umed, fecundat de soare.

Copacii goi mi s-au parut incantatori -
Parca-as fi vrut să-i strang în brate să-i sarut
(trecusem pana-atunci de-atatea ori
pe langa ei si nici nu i-am văzut)

Iar ceru-albastru, vag, nedefinit
(ca rochiile care ies la spalat),
cu capul dat pe spate l-am privit
si l-am gasit de-a dreptul minunat.

Pe urma-am dat de toporasi langa-un stejar
erau asa de-albastri, delicati -
ca niste firmituri lasate-n dar
de primavara, printre pomi-ntunecati.

M-am aplecat cu inima batând,
dar când era să-i rup, nici eu nu stiu
de ce si cum, dar mi-a venit în gând
ca pentru ei paharu-i un sicriu.

Si m-am întors spre casa mai agale,
c-o oboseala fericita-n pasi,
iar daca mainile-mi erau la fel de goale,
în schimb aveam în suflet toporasi.